

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 927170/1,6

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שטסמן – אב"ד, הרב אייל יוסף, הרב עידו שחר

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אסנת שרון וטו"ר דבורה בריסק)

נגד

הנתבע (1)

(בתביעת הגירושין): פלוני

והנתבע (2)

(בהליכי ביזיון בית הדין): אלמוני (ע"י ב"כ עו"ד אליעד שרגא, טו"ר משה מיטלמן,

עו"ד יעל נגר ועו"ד מיכל ארכוב)

הנדון: חשד לעברות של זילות בית הדין, שיבוש הליכי משפט וניסיון להטות משפט (במסגרת הליך בירור נסיבות עיגון מתמשך ותביעה לנקיטת הליכי "ביזיון בית הדין" נגד הורי הבעל המעגן)

החלטה

א. פרשת עיגונה של גב' [פלונית] היא אחת מפרשיות העיגון הקשות ביותר שאיתן מתמודדת מערכת בתי הדין הרבניים.

בהחלטה מיום ד' אדר ב' תשע"ו (14.3.2016) קבע בית הדין כי מר [אלמוני] הוא מעגנה האמתי של כלתו גב' [פלונית] וכי הוא העומד מאחרי סרבנותו האכזרית וחסרת הפשר של בנו לקיים פסק הדין אשר חייב לשחררה בגט.

בנסיבות אלו, הטיל בית הדין, מכוח סעיף 7א לחוק בתי דין דתיים (כפיית ציות ודרכי דיון), תשט"ז – 1956 וסעיף 6 לפקודת ביזיון בית המשפט, מאסר למשך שלושים יום על מר [אלמוני].

מר [אלמוני] הגיש ערעור על ההחלטה. בהחלטה מיום ו' אב תשע"ו (10.8.2016) דחה כבוד בית הדין הרבני הגדול את הערעור תוך חיובו של מר [אלמוני] בהוצאות, לרבות הוצאות משפט גבוהות מאוד לאוצר המדינה.

בהתאם להוראת סעיף 7א (ב) לחוק בתי דין דתיים (כפיית ציות ודרכי דיון), תשט"ז – 1956 מסר בית הדין ביום ה' באדר ב' תשע"ו (15.3.2016) הודעה לכבוד נשיאת בית המשפט העליון בדבר ההחלטה להטיל מאסר למשך שלושים יום על מר [אלמוני] ומכוחה של ההודעה נפתח הליך בש"פ 2137/16.

בפסק דין עקרוני מיום כ"ב אדר תשע"ז (20.3.2017) קבע בית המשפט העליון (הנשיאה מ' נאור, המשנה לנשיאה א' רובינשטיין והשופט ח' מלצר) כי בסמכותו של בית הדין להטיל סנקציות, מכוח סעיף 7א לחוק כפיית ציות וסעיף 6 לפקודה, אף על מי שלא כלפיו כוון פסק הדין המקורי וככל שהתברר שהוא הגורם להפרתו של הצו (פסקה כה לפסק הדין), וכי רשאי היה בית הדין

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

להטיל מאסר למשך שלושים יום על אביו של סרבן גט, שהוכח כי הוא הגורם הדומיננטי לעיגונה של האישה, ולאחר שהגיע בית הדין למסקנה שאין דרך פוגענית פחות לגרום לאב לחדול ממעשיו ולאפשר את מתן הגט (פסקות כו, כז לפסק הדין).

מכל מקום, מאחר שאופייה ותכליתה של ההוראה בסעיף 6 לפקודת ביזיון בית המשפט היא להביא לכפיית ציות עתידית ולא לענוש את המפר על הפרתו בעבר, ולנוכח טענת אביו של סרבן הגט כי קיימות ראיות חדשות המלמדות שאינו פועל לעיגון התובעת, הורה בית המשפט העליון על החזרת התיק לבית הדין לשם שמיעת העדויות והראיות החדשות ולבחינה עובדתית של טענת אבי הסרבן שלפיה אין הוא מבזה את החלטת בית הדין וכי הוא פועל באופן משמעותי לשכנע את בנו לתת גט.

בהתאם להחלטת ביהמ"ש העליון קיים בית הדין בתקופה האחרונה שני דיונים שבמסגרתם נשמע אביו של סרבן הגט כמו גם עדים מטעמו.

ב. את ההליך המשפטי בבית הדין מלווה קמפיין תקשורתי אגרסיבי המתאר את אביו של סרבן הגט כ"בן ערובה" וכ"קלף מיקוח", תוך סילוף מכוון, מגמתי ושיטתי של עובדות יסוד בפרשיית עיגון חמורה זו. במסגרת קמפיין זה מתפרסמות, מעת לעת, באתרי אינטרנט – בדגש על כאלה שקהל היעד שלהם דתי וחרדי – "כתבות שער" שתכליתן, לכאורה, להכשיל את ההליך השיפוטי ולהשפיע על תוצאותיו.

ה"פרק האחרון בסדרה" (לעת עתה) התפרסם אור ליום ו' האחרון – כ' בתמוז תשע"ז (13.7.2017) – סמוך ונראה לסיומו של דיון נוסף בפרשה העגומה.

בית הדין מוצא לנכון לבקש מהמחלקה המשפטית בהנהלת בתי הדין הרבניים להמציא החלטה זו ליועץ המשפטי לממשלה כדי שיבחן אם יש מקום לקיומה של חקירה פלילית נוכח עברות לכאורה על פי פרק ט' לחוק העונשין – פגיעה בסדרי השלטון והמשפט – ובכללן זילות בית הדין, שיבוש הליכי משפט וניסיון להטות משפט.

החלטה זו מותרת בפרסום בכפוף להשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום כ"ב בתמוז תשע"ז (16.7.2017).

הרב עידו שחר

הרב אייל יוסף

הרב שלמה שטסמן – אב"ד